

Εμείς, το δακτυλίδι του Μίνωα, οι ασφαλιστές και οι άλλοι...

Γράφει ο
Βαγγέλης Γ. Σπύρου,
εκδότης του «ΝΑΙ»

Το δακτυλίδι του Μίνωα ήταν χρυσό. Βρέθηκε από έναν βοσκό το 1928 κοντά σε μινωικό τάφο στην Κνωσό. Η λάμψη του χρυσού δακτυλιδιού φώτισε χιλιάδες χρόνια Ιστορίας. Ως βάρος χρυσού άξιζε κάπου 200 ευρώ. Ειδικοί επιστήμονες, Έλληνες και ξένοι, το πέρασαν από εκατοντάδες μελέτες και συμφώνησαν πως πρόκειται για ένα αριστούργημα της μινωικής μικροτεχνίας που «απασχόλησε ευρύτερα την αρχαιολογική έρευνα». Εκτιμήθηκε τότε στις 136.300.000 δρχ., για να οριστεί αμοιβή 68.150.000 δρχ. ως «εύρετρα» – και αρκετοί είναι αυτοί που υποστηρίζουν ότι υποτιμήθηκε επίτηδες, για να μη δοθεί μεγάλο ποσό, αν και αυτό που δόθηκε ήταν αρκετό για την εποχή.

Ο Μίνωας ήταν μυθικός βασιλιάς της Κρήτης, γιος της Ευρώπης και του Δία, αδελφός του Ραδαμάνθη και του Σαρπηδόνα. Παντρεύτηκε την Πασιφάη, κόρη του Ηλιου, και απέκτησε παιδιά τη Φαίδρα, την Αριάδνη, την Ακακαλλίδα, τον Κατρέα, τον Δευκαλίωνα και τον Γλαύκο. Ήταν βασιλιάς του νησιού, μεγάλος νομοθέτης και εκπολιτιστής. Κάθε εννέα χρόνια στο Ιδαίον Αντρον, σπήλαιο της Ιδης, ο Δίας του έδινε οδηγίες. Λένε ότι έζησε στους ομηρικούς χρόνους, και ο Ευσέβιος αναφέρει ότι ήταν σύγχρονος του Περσέα, του Ασκληπιού και του Ηρακλή. Το όνομα του Μίνωα ίσως αποτελεί τίτλο ανάλογο με εκείνον του φαραώ, και έτσι εξηγείται η παρουσία του σε διάφορες περιόδους που απέχουν πολύ μεταξύ τους. Κάτω από τον τίτλο Μίνωας υπάρχει η «θαλασσοκρατία» και η μεγάλη ακμή των Μινωικών...

Το δακτυλίδι ήταν και είναι κρίκος από μέταλλο, πολύτιμο συνήθως, που φοριέται στο δάκτυλο ως κόσμημα, ως

σύμβολο πίστης και ως σύμβολο εξουσίας. Στην αρχή ήταν απλό, από χαλκό, αλλά στα χρόνια του κρητομυκηναϊκού πολιτισμού γίνεται εξαιρετικά κομψό και σκαλίζεται με ιδιαίτερη φροντίδα, κάτι που συνεχίστηκε ως σήμερα, με χρυσό ή σίδηρο και χρήση πλατίνης. Την εποχή του Μίνωα ήταν διαδεδομένο το δακτυλίδι με σφραγιδόλιθο για να σφραγίζονται έγγραφα, αποκτώντας σημασία συμβόλου εξουσίας που διατηρείται ως σήμερα σε δακτυλίδια επισκόπων της Δύσης. Τα γαμήλια δακτυλίδια υπήρχαν από τη ρωμαϊκή εποχή ως σύμβολα πίστης. Το δακτυλίδι-σφραγίδα ήταν πολύ διαδεδομένο τον Μεσαίωνα· ιδιαίτερα γνωστό ήταν το παπικό, επονομαζόμενο «του ψαρά», με την εικόνα του Αγίου Πέτρου καθώς τραβάει τα δίχτυα: το φορούσαν οι πάπες και το σπάγανε με το θάνατό τους. Από την Αναγέννηση και μετά η μόδα του πλούτου και της πολυτέλειας τα έκανε με περισσή διακόσμηση και με πολύτιμους λίθους, σμαράγδια,

μπριλάντια, ρουμπίνια και ζαφείρια.

Το δακτυλίδι του Μίνωα ήταν ένας θησαυρός θαμμένος στο χώμα για χιλιάδες χρόνια. Η αναζήτηση κρυμμένων θησαυρών είναι πολύ παλιά. Το κυνήγι θησαυρού και ειδικά του χρυσού απασχόλησε και απασχολεί εκατομμύρια ανθρώπους σε όλες τις εποχές. Ιστορίες χρυσοθήρων στις απέραντες εκτάσεις της Αμερικής, τα καουμποϊκά έργα, π.χ., «Για μια κούφτα δολάρια» κ.ά., ο Τζον Γουέιν, ο Λούκι Λουκ, ο Τζιμ Ανταμς, ο Μικρός Σερίφης μεγάλωσαν τη φαντασία στο όνειρο γενεών και γενεών. Η Αργοναυτική Εκστρατεία, το καζίνο του Λας Βέγκας, το Τέξας, το Φαρ Ουέστ θέρηψαν τις επιθυμίες για κρυμμένους χρυσούς θησαυρούς. Ετσι γέμισε ο τόπος χρυσοθήρες, κυνηγούς θησαυρών, συλλέκτες και από κοντά σπείρες αρχαιοκαπήλων, μαφίες και κλεπταποδόχους, άτομα και κράτη, οίκους πλειστηριασμών με μεγάλα ονόματα, μουσεία γεμάτα κλεμμένα εκθέματα και στρατιές μυστικών υπηρεσιών και κατασκόπων.

Το δακτυλίδι του Μίνωα ήταν απλό. Σκεφτείτε τι γίνεται με αγάλματα, έγγραφα, βιβλία, χρυσά αντικείμενα, χάρτες, θησαυρούς κρυμμένους, κληρονομίες. Λένε ότι η Ελλάδα είναι ο παράδεισος των θησαυρών από την αρχαιότητα, από ναυάγια, από την Τουρκοκρατία, τη γερμανική κατοχή και τον Εμφύλιο. Προσωπικά αντικείμενα που έθαβαν με τους νεκρούς τους οι αρχαίοι Έλληνες (πήλινα δοχεία, χρυσά περιδέραια, χρυσά σκουλαρίκια, χρυσά ποτήρια, πήλινα ειδώλια, αφιερώματα, οπλισμοί, εργαλεία, ξίφη κ.ά.) είναι διασκορπισμένα σε όλη την Ελλάδα. Τουρκικά χρυσά πεντόλιρα και χρυσές λίρες της Κατοχής, του Εμφυλίου, των Αγγλων και των Γερμανών, καθώς και κιβώτια με κλεμμένα από Έλληνες και Εβραίους είναι κρυμμένα «άγνωστο πού», δίπλα σε πηγές, σε ξωκλήσια, σε σπηλιές, σε γεφύρια, σε σπίτια, σε κάστρα, σε λόφους, σε αυλές και κήπους, στο έδαφος, στους βράχους, παντού.

Όλοι οι κατακτητές –Πέρσες, Τούρκοι, Σταυροφόροι, Ιταλοί, Γερμανοί, Αμερικανοί– πήραν από την «Ψωροκώσταινα». Ετσι την ονόμασαν στο δέθην. Η Ελλάδα είναι πάμπλουτη χώρα σε φυσικά και πνευματικά αγαθά και φαίνεται στις εξαγωγές, τον ορυκτό πλούτο και στα αποθέματα των... μουσειών όλου του κόσμου. Αν παίρναμε ένα ποσοστό από τα εισιτήρια θα ήμασταν η πρώτη χώρα σε πλούτο! Αλλά «Ψωροκώσταινες» είναι τα επώνυμα των πολιτικών, που ποτέ δεν τόλμησαν να πουν και να εφαρμόσουν αλήθειες. Όλο μας έκλεβαν τα δικά μας έργα και όλο κάπου κάπου μας μιλούσαν με θαυμασμό, δήθεν, για τα «εύρετρα που μας έδιναν», κι αυτά υποτιμημένα...

Αυτοί είμαστε εμείς οι Έλληνες. Οι ιδιοκτήτες του θησαυρού.

Ούτε κυνηγοί του θησαυρού ούτε αυτοί που βρήκαν το θησαυρό. Οι άλλοι ψάχνουν, οι άλλοι «κλεπταποδόνται» και οι άλλοι εμπορεύονται τα «εύρετρα», υλικά και πνευματικά.

Όσον αφορά την ιδιότητα αυτών που είναι ασφαλιστές, μπορούν να πάρουν τρία χρήσιμα μηνύματα για την καθημερινότητα και τη ζωή από τις παρατηρήσεις μας:

Πρώτον, έχουν έναν «θησαυρό», δακτυλίδι εξουσίας και αφοσίωσης. Με την υπογραφή τους σε ένα συμβόλαιο έχουν εξουσία να βοηθηθεί ένας συνάνθρωπός τους όταν υποστεί ζημία ο ίδιος ή η περιουσία του και να αποζημιωθεί. Είναι πολύ σημαντικό στις μέρες μας να μπορείς να βοηθήσεις σε δύσκολη ώρα. Ετσι λειτουργεί ο θεσμός. Ελάχιστοι κατανόησαν αυτήν την «εξουσία» και άλλοι την υποτίμησαν.

Δεύτερον, να ξεκαθαρίσουν ότι θησαυροί υπάρχουν, αλλά λίγοι τους βρίσκουν.

Τρίτον, να αξιοποιήσουν τη δυνατότητα του επαγγελματία που είναι θησαυρός. Η ιδιότητα του ασφαλιστή είναι σαν μηχανήμα ανιχνευτή θησαυρού. Μπορούν να ανακαλύψουν εύκολα ποιος είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός του καθένα...

Δεν λένε οι άνθρωποι συχνά ότι «δίνω όλη μου την περιουσία αν μπορούσα να βρω την υγεία μου»; Ποιος άλλος θεσμός προστατεύει τόσους θησαυρούς; Όλοι οι άλλοι συγκεντρώνουν θησαυρούς και μόνο εμείς, οι ασφαλιστές, μπορούμε να τους ασφαλίσουμε. Από μόνο του αυτό το επάγγελμα είναι θησαυρός και τα «εύρετρά» του είναι ικανά να σε ζήσουν για μια ζωή και χρόνια πολλά! Μπορούν να κάνουν καλό και το 2009!

ΥΓ.: Εύχομαι να περάσετε καλά τις εορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς με τα αγαπημένα σας πρόσωπα, που ίσως κάποτε τα αποκαλέσατε... «θησαυρέ μου», και μαζί να ακούσετε το Ευαγγέλιο των Χριστουγέννων και ειδικά το κομμάτι που λέει για τους Μάγους που... «πεσόντες προσεκύνησαν Αυτά και ανοίξαντες τους θησαυρούς αυτών, προσήνεγκαν Αυτά δώρα, χρυσόν και λίβανον και σμύρναν...».

Όλοι έχουμε θησαυρούς... και ίσως κάποιος «Χριστός» να περιμένει κάτι, κάπου...

Κοιτάξτε τ' αστέρια, κάποιος θα οδηγήσει κι εσάς να τον βρείτε...

Ε.Σ.

